

ντόμπρος

ντόμπρος, -α, -ο, επίθ. [*<σλαβ. dobro (= καλός)>*]. **1.** που είναι ευθύς, ειλικρινής: «είναι ντόμπρος άνθρωπος και λέει πάντα την αλήθεια». **2.** που είναι σαφής: «είναι τόσο ντόμπρος, που δε λέει μεσοβέζικα πράγματα». **3.** που ταιριάζει σε έναν ντόμπρο: «κάνει πάντοτε ντόμπρες κουβέντες». (Λαϊκό τραγούδι: *αυτός που ψάχνεις στη νυχτιά είχε παιχνίδι τη φωτιά, μα τον ετύλιξε η φωτιά και πάει το κυπαρίσσι. Έσβησ' η ντόμπρα του ματιά. Δε θα ξαναγυρίσει*). Επίρρ. **ντόμπρα**: βλ. κ. λ. *σταράτος*.

- λόγια ντόμπρα (και σταράτα), βλ. λ. [λόγος](#).

- μιλώ ντόμπρα (και σταράτα), μιλώ με ευθύτητα, με ειλικρίνεια, με σαφήνεια: «δεν έχει την ανάγκη κανενός, γι' αυτό μιλάει πάντα ντόμπρα και σταράτα».

- τα λέω ντόμπρα (και σταράτα), μιλώ με ευθύτητα, με ειλικρίνεια, με σαφήνεια: «δε φοβάται κανέναν και πάντα τα λέει ντόμπρα και σταράτα».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας